

การใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี จังหวัดลพบุรี

THE USE OF SKILLS PACKAGE FOR SINGING PLANG TUB AND PLANG TAO OF MATHAYOMSUKSA 2 STUDENTS OF THE LOPBURI COLLEGE OF DRAMATIC ARTS

พิมพ์ฉัตรพร ดวงสร้อย¹

Pimchatraporn Duangsoy¹

*Corresponding author Email : pimchatrapornduangsoy@gmail.com

(Received : July 8, 2021 ; Revised : August 5, 2021 ; Accepted : September 15, 2021)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 20 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในวิจัย ได้แก่ ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ แบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test แบบ Dependent)

ผลการศึกษามีดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 85.66/89.22 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์กำหนด 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านความรู้ก่อนการเรียน และหลังการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ตามสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านความรู้ ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนซึ่งไปตามสมมติฐาน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านทักษะก่อนการเรียนและหลังการเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านทักษะ ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนซึ่งไปตามสมมติฐาน

¹ครูชำนาญการ วิทยาลัยนาฏศิลปลพบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, Professional Level Teachers., Lopburi College of Dramatic Arts, Bunditpatanasilpa Institute

4. ความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

คำสำคัญ : ชุดฝึกทักษะ, เพลงตับ, เพลงเถา

Abstract

The objectives of the research were: 1.to study the efficiency of the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao of MathayomSuksa 2 students 2.to study the learning achievement before and after using the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao of MathayomSuksa 2 students and 3.to study the students' satisfaction with the use of the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao of MathayomSuksa 2 students. The population used in the study were students in the Thai Music in MathayomSuksa 1-3 students, Semester 1, Academic Year 2010, 20 students. The sample group used in the study were students in the Thai Music in MathayomSuksa 2 students, Semester 1, Academic Year 2010, 8 students were selected by specific selection. The tools used in the research were the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao, Knowledge achievement test, Skill assessment form for singing Plang Tub and Plang Tao, and a satisfaction questionnaire on the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao. The statistics used in the data analysis were mean, standard deviation and t-test (Dependent).

The research findings were as follows:

1. The efficiency of the skills package for for singing Plang Tub and Plang Tao Efficiency (E_1 / E_2) equal to 85.66/89.22 and efficiency above 80/80 threshold.

2. achievement of MathayomSuksa 2 students on pre-learning knowledge and after the study was significantly different. According to statistics at the .05 level. Therefore, it was shown that the learning achievement of MathayomSuksa 2 students in terms of knowledge who studied with the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao after learning was higher than before, which was based on assumptions.

3. The learning achievement of Mathayomsuksa 2 students on pre- and post-study skills, there was a statistically significant difference at the .05 level. Therefore, it was shown that the learning achievement of MathayomSuksa 2 students in terms of skills studied with the skills package for singing Plang Tub and Plang Tao after learning was higher than before, which was based on assumptions.

4. Satisfaction with the MathayomSuksa 2 students' skills package for singing Plang Tub and Plang Tao was at a very good level, which was in accordance with the assumption.

Keywords : Skills Package, Plang Tub, Plang Tao

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะหากสังคมใด ประชากรในสังคมนั้นมีการศึกษาต่ำย่อมส่งผลให้สังคมนั้นขาดความรู้ที่นำไปใช้แก้ไขปัญหาและพัฒนาไปสู่ความเจริญก้าวหน้าได้ การพัฒนา

การศึกษาก็เพื่อให้ประชาชนได้มีความรู้ มีประสิทธิภาพความสามารถที่สูงขึ้น จึงนับเป็นส่วนที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศชาติ การจัดการศึกษาจึงเป็นไปเพื่อการพัฒนาคนให้มีคุณภาพโดยจะต้องเป็นการศึกษาที่มีคุณภาพ เพื่อให้ ศักยภาพที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียนแต่ละคนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ สมดังเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ตามมาตรา 6 ที่ได้ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไป เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และ วัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และในมาตรา 22 ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษาต้อง ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการ จัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : 5-13) และตามหมวดที่ 9 ว่าด้วยการเทคโนโลยีทางการศึกษาให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านผู้ผลิต และผู้ใช้ เทคโนโลยีทางการศึกษาเพื่อความรู้ ความสามารถ และทักษะในการผลิต รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มี คุณภาพ มีประสิทธิภาพ และตามมาตรา 65 ระบุไว้ว่า ผู้เรียนมีสิทธิได้รับการพัฒนาขีดความสามารถในการใช้ เทคโนโลยีเพื่อการศึกษาในโอกาสแรกที่ทำได้ ให้มีความรู้และทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยี เพื่อการศึกษา ในการ แสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ส่วนมาตรา 66 ให้ความสำคัญต่อเทคโนโลยีการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะเทคโนโลยีทางการศึกษาถือเป็นปัจจัยหลักในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการสอนของครู ในการจัดการเรียน การสอนที่มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องใช้สื่อที่มีความเหมาะสม เพราะสื่อจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้การสอนมีคุณภาพมากขึ้น ดังนั้น สื่อการสอนจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอย่าง หนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีเข้าใจชัดเจน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้นในเวลาที่จำกัดช่วยให้การ เรียนการสอนง่ายเพราะสื่อสามารถทำสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม ทำสิ่งที่ซับซ้อนให้ง่ายขึ้น ทำสิ่งที่ไม่เคลื่อนไหว ให้เคลื่อนไหว ทำสิ่งที่เล็กให้ใหญ่ขึ้น ทำสิ่งที่ใหญ่ให้เล็กลง และนำสิ่งที่อยู่ไกลมาศึกษาได้ (นิคม ทาแดง, 2545 : 5)

วิทยาลัยนาฏศิลปบุรีรัมย์ ให้มีการเรียนการสอนคีตศิลป์ไทยเป็นวิชาชีพเฉพาะ โดยจัดให้มีการเรียนการ สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-3) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.1-3) และระดับอุดมศึกษา (ปริญญา ตริ) ในการจัดการเรียนรู้อาชีวศตศิลป์ไทย 2 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์นั้น เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการฝึกฝนทักษะในการขับร้อง คำศัพท์เฉพาะในการขับร้อง หลักและวิธีการปฏิบัติทักษะด้านการขับร้อง ประวัติความเป็นมาของเพลงตับและเพลง เถาในการจัดการเรียนรู้อาชีวศตศิลป์ไทย 2 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

จากการสังเกตของผู้ศึกษา พบว่า ผู้เรียนบางส่วนปฏิบัติทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาเป็นไปได้ช้า เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ผู้เรียนจำเนื้อและทำนองไม่ได้ ไม่ตั้งใจเรียน ขาดการฝึกซ้อมด้วยตนเอง เกิด ความเบื่อหน่าย และเกิดอคติกับการเรียน ในฐานะครูผู้สอนคีตศิลป์ไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงสนใจที่จะศึกษา ค้นคว้าเพื่อหาแนวทางที่จะแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนรู้อาชีวศตศิลป์ไทยของผู้เรียน ทั้งด้านความรู้และทักษะการปฏิบัติ โดยสร้างนวัตกรรมประกอบการเรียนการสอนขึ้น คือ ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาชีวศตศิลป์ไทย 2 ให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อันจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ ต่อไปในระดับที่สูงขึ้น และสามารถบรรลุเป้าหมายตามหลักสูตรกำหนดไว้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ค้นพบศักยภาพของตนเองโดยเน้นการปูพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการขับร้องเพลงไทยให้แก่ผู้เรียน และเพิ่มทักษะการฝึก ปฏิบัติให้แก่ผู้เรียนเพื่อใช้เป็นหนึ่งนวัตกรรมการพัฒนาการเรียนรู้อาชีวศตศิลป์ไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สมมุติฐานงานวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา เป็นไปตามเกณฑ์กำหนด 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรู้ หลังจากใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาแล้ว หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะ หลังจากใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาแล้ว หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. มีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ของนักเรียนอยู่ในระดับดีมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี จังหวัดลพบุรี จำนวน 20 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนสาขาวิชาศิลปศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี จังหวัดลพบุรี จำนวน 8 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรู้
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะ
4. ความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้
3. แบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา
4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา มีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร ความมุ่งหมายของหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้รายปี คำอธิบายรายวิชาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะศิลปศึกษา ช่วงชั้นที่ 3

1.2 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาวิชา เพลงดับและเพลงเถา จากหนังสือต่างๆ

1.3 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

1.4 จัดทำชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา ประกอบด้วยเอกสารชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา ซีดีเพลงตับและเพลงเถา

1.5 นำชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถาที่สร้างขึ้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงต่อเนื้อหาและตรงต่อโครงสร้างจุดประสงค์การเรียนรู้ รูปแบบของชุดฝึกแต่ละบท ความถูกต้องของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา การวัดผลประเมินด้วยแบบสอบถามแบบตามวิธีของลิเคิร์ท (บุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 100) และนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยได้เท่ากับ 4.84 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้เท่ากับ 0.25 จากเกณฑ์การพิจารณาข้อที่มีค่าเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 เป็นข้อที่มีความตรงตามเนื้อหาและตรงตามโครงสร้างเหมาะสม ตามเกณฑ์ ดังนี้

คุณภาพ ระดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

คุณภาพ ระดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

คุณภาพ ระดับ 3 ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

คุณภาพ ระดับ 2 ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

คุณภาพ ระดับ 1 ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

1.6 ปรับปรุงตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วจัดทำรูปเล่มใหม่ให้สมบูรณ์

1.7 ดำเนินการทดลองหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2553 ก่อนการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา ได้แจ้งกำหนดการสอนและแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียน โดยผู้ศึกษาสังเกตพฤติกรรมนักเรียน เก็บข้อมูลการวัดและประเมินผลนักเรียนเป็นระยะ ผู้ศึกษาได้ทดลองหาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา จำนวน 3 ครั้ง จากนักเรียนสาขาศิลป์ไทย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่เรียนเพลงตับวิวาทพระสมุทร เพลงนกเขาชะแมเถาและเพลงกล่อมนารี เถา แล้วจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ชลบุรี จำนวน 4 คน วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จำนวน 13 คน และวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี จำนวน 13 คน รวม 30 คน ดังนี้

ครั้งที่ 1 ทดลองกลุ่มเล็ก จำนวน 3 คน จาก กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 1 คน ประเมินพฤติกรรม ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติและความเหมาะสมของระยะเวลาในการฝึกทักษะการขับร้องระหว่างเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา นำข้อบกพร่องที่พบมาปรับปรุงแก้ไขให้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

ครั้งที่ 2 ทดลองกลุ่มปานกลาง จำนวน 9 คน จากกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 3 คน ประเมินพฤติกรรมความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติและความเหมาะสมของระยะเวลาในการฝึกทักษะการขับร้องระหว่างเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา นำข้อบกพร่องที่พบมาปรับปรุงแก้ไขภาษา และเนื้อหาบางส่วนให้เข้าใจง่ายและชัดเจนขึ้น

ครั้งที่ 3 ทดลองกลุ่มใหญ่ จำนวน 30 คน จากกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 10 คน ประเมินพฤติกรรม ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติและความเหมาะสมของระยะเวลาในการฝึกทักษะการขับร้องระหว่างเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงตับและเพลงเถา นำข้อบกพร่องที่พบมาปรับปรุงแก้ไขภาษาและเนื้อหาบางส่วนให้เข้าใจง่าย และชัดเจนขึ้น

1.8 นำชุดฝึกทักษะการขับร้องที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขอย่างสมบูรณ์แล้วไปใช้กับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 วิเคราะห์เนื้อหาและระดับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

2.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาเกี่ยวกับค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้รับ การปรับปรุง แล้วไปทำการทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553

2.5 นำกระดาษคำตอบของผู้เรียนมาตรวจให้คะแนนโดยให้ข้อละ 1 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบถูก และให้คะแนนข้อละ 0 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบผิดหรือไม่ได้ทำ และนำคะแนนที่ได้มาหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านหาความยากง่าย อำนาจจำแนกเป็นรายข้อ และหาความเชื่อมั่นได้เท่ากับ .71

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

3.2 สร้างแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

3.3 นำแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม ความสอดคล้อง และนำแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.4 นำแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปทำการทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553

3.5 ปรับปรุงอีกครั้ง แล้วนำแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ ต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา

4.2 สร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ท ตามเกณฑ์ ดังนี้

คุณภาพ ระดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

คุณภาพ ระดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

คุณภาพ ระดับ 3 ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

คุณภาพ ระดับ 2 ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

คุณภาพ ระดับ 1 ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

4.3 นำแบบวัดความพึงพอใจ ต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมสอดคล้อง โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้เฉลี่ย เท่ากับ 4.4 ปรับปรุงแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา แล้วนำไปทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553

4.4 นำกระดาษคำตอบของนักเรียน มาตรวจให้คะแนนโดยให้คะแนนระดับความพึงพอใจมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด คือ 5 4 3 2 และ 1 คะแนน ตามลำดับ นำคะแนนของแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา มาหาความเชื่อมั่น ได้เท่ากับ .89

4.6 นำแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ และแบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา จำนวน 3 ชั่วโมง
2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา จำนวน 96 ชั่วโมง
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้แบบประเมินทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา และแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา จำนวน 3 ชั่วโมง
4. ตรวจสอบคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ แบบประเมินทักษะการขับร้อง และแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา โดยกำหนดตามเกณฑ์ 80/80
2. วิเคราะห์หาความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านความรู้ โดยใช้ t-test Dependent
3. วิเคราะห์หาความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านทักษะ โดยใช้ t-test dependent
4. หาความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา โดยใช้ค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 85.66/89.22 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์กำหนด 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านความรู้ก่อนการเรียน และหลังการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ตามสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านความรู้ ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนซึ่งไปตามสมมติฐาน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านทักษะก่อนการเรียนและหลังการเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านทักษะ ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนซึ่งไปตามสมมติฐาน
4. ความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ด้านทักษะ และความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา อภิปรายผลตามลำดับ ดังนี้

1. จากผลการศึกษา พบว่า ประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 เนื่องจากชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ได้ผ่านการสร้างอย่างมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม คือ ก่อนสร้างชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ได้ศึกษาหลักสูตร วิเคราะห์เนื้อหาศึกษารายละเอียดมาตรฐานและสาระการเรียนรู้ช่วงชั้นให้มีความเหมาะสมกับเวลา และผู้เรียน นอกจากนี้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น แบ่งเนื้อหาออกเป็นบทๆ แต่ละ

บทอาจะมีสาระการเรียนรู้จบสมบูรณ์เป็นเรื่องราวๆ ไปโดยเน้นการเรียนรู้เป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่มมีจุดประสงค์ไว้ชัดเจน มีกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนตามความสามารถซึ่งผู้เรียนจะได้ศึกษาและฝึกทักษะด้วยตนเองทั้งในและนอกห้องเรียนหรือฝึกซ้ำได้ตลอดเวลา ซึ่งผ่านการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน คีตศิลป์ไทย เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเองจึงทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้นสนใจที่จะเรียนรู้และบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ทศนา ขมมณี (2550 : 120) กล่าวว่าผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างตื่นตัว กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น หรือให้ความสนใจใส่ใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างจริงจัง กล่าวคือ มีการตื่นตัวทั้งทางร่างกายสติปัญญาอารมณ์ และสังคม วัฒนาพร ระเบียบทุกข์ (2542 : 22-23) กล่าวว่า ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น ตั้งตัวตั้งใจ ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ การที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ มีบทบาทเป็นผู้กระทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม กระตือรือร้นรวมทั้งเกิดทักษะและพฤติกรรมตามต้องการ และสอดคล้องกับราชินทร์ เรืองรอบ (2552 : ออนไลน์) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่การฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย พบว่า ชุดฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. จากผลการศึกษาที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านความรู้ ก่อนการเรียนรู้ และหลังการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐาน เป็นผลมาจากผู้เรียนมีความตั้งใจ และเอาใจใส่ต่อการเรียนเป็นอย่างดี ขยันฝึกปฏิบัติทักษะชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้มีความยืดหยุ่น ผู้เรียนเรียนอย่างอิสระในเวลาเรียนหรือนอกเวลาเรียนก็ได้ ผู้เรียนจะได้ศึกษาและฝึกทักษะด้วยตนเองโดยเริ่มจากขั้นตอนที่ง่ายไปหายาก จำนวนและปริมาณแบบทดสอบท้ายบทเรียนของแต่ละบทมีความเหมาะสมกัน การนำชุดฝึกทักษะมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อดึงดูดความสนใจในการเรียนของผู้เรียนทำให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้นในการศึกษาหาความรู้ ซึ่งสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง มีการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องไว้ให้ด้วย การประเมินผลหลังการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตน ถ้าไม่ผ่านผลการประเมินตามเกณฑ์จะต้องกลับไปศึกษาชุดฝึกทักษะ อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับพรรณวดี ปามุทา (2551 : 86-87) ที่พบว่า ชุดฝึกทักษะนาฏศิลป์ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

3. จากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้านทักษะ ก่อนการเรียนรู้ และหลังการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐาน เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาคีตศิลป์ไทย 2 เน้นฝึกทักษะการขับร้องอย่างต่อเนื่อง จากที่ครูผู้สอนจัดทำสื่อการสอนชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะได้ด้วยตนเอง ทั้งเป็นกลุ่มและรายบุคคลทั้งใน และนอกเวลาเรียน ช่วยลดปัญหาผู้เรียนมีความขัดเขินต่อครูผู้สอน ผู้เรียนที่มีทักษะการเรียนรู้สามารถฝึกซ้ำบ่อยๆ หลังจากเรียนในชั้นแล้ว ผู้เรียนยังสามารถฝึกทักษะการขับร้องจากการฟังซีดี สามารถเลือกเพลงสำหรับฝึกได้ตามความสนใจสามารถเทียบเสียง และเลียนเสียงร้องจากซีดีเพลงได้ต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังสามารถบันทึกเสียงเพลงขณะร้องลงในโทรศัพท์มือถือไว้สำหรับฝึก หรือทบทวนได้ตลอดเวลาทุกที่จะฝึกทักษะตลอดทั้งเพลงหรือเฉพาะบางตอนก็ได้ ดังที่พรทิพา แก้วนาง (2552 : ออนไลน์) ได้ศึกษาการพัฒนาการเป่าขลุ่ยเพียงออ พบว่า แบบฝึกชุดฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัตราภาพ เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกัน การให้ผู้เรียนได้จัดทำชุดฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคนใช้เวลาที่แตกต่างกันไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ นอกจากนั้นยังเป็นการซ่อมเสริมผู้เรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ประเมิน สอดคล้องกับเรวดี อวยพร (2551 : ออนไลน์) ที่พบว่า ชุดฝึกทักษะนาฏศิลป์ช่วยพัฒนาทักษะการปฏิบัติท่ารำของผู้เรียนให้ถูกต้องสวยงาม และมีลีลาในการรำได้ดีขึ้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. จากผลการศึกษาพบว่า ความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา อยู่ในระดับดีมาก อาจเนื่องจากการเรียนรู้ที่ผ่านมานักเรียนขาดตัวอย่างการร้องเพลงดับและเพลงเถา เพื่อใช้สำหรับฝึกทักษะที่ถูกต้อง แต่เมื่อผู้สอนได้จัดทำชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา เพื่อให้นักเรียนใช้ประกอบการเรียนรู้ จึงช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองสามารถจำเนื้อร้อง และมีทักษะการร้องเพลงไทยมีความสุขกับการฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาจนเป็นที่ยอมรับของครู เพื่อน และผู้พบเห็นมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้นจึงเกิดความรู้สึกพึงพอใจในการเรียนรู้และต้องการใช้ชุดฝึกทักษะแบบนี้อีกดังที่ มาสโลว์ (Maslow, อ้างถึงใน ธกร ยิ้มโสภา, 2553 : 59) พบว่า ความพึงพอใจจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจที่มีอยู่และสิ่งจูงใจนั้นเกี่ยวข้องกับความต้องการ 5 ประการคือ 1) ความต้องการด้านร่างกาย 2) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย 3) ความต้องการด้านสังคม 4) ความต้องการฐานะในสังคม 5) ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จและวอลเลอร์สแตน (Wallerstein, 1971 : 112 อ้างถึงใน ถาวร วัฒนกุล, 2548: 31) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง คุณภาพ สภาพ หรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สอดคล้องกับสูตราร์ตัน ไผ่พงศาวงศ์ (2543 : 106) พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้เป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เกิดความสนใจ และพึงพอใจต่อวิชาที่เรียน และไปสอดคล้องกับความคิดของเรวดี อวยพร (2551 : ออนไลน์) ที่ว่าความคิดเห็นที่มีต่อชุดฝึกทักษะจะอยู่ในระดับดีมาก เมื่อชุดฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี ดังนั้นการใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นทั้งด้านความรู้และด้านทักษะ จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาด้วย

5. จากผลการนำชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ไปเผยแพร่แก่ครูผู้สอนวิชาศิลปะไทย วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่ วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย และวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี แห่งละ 1 ท่าน รวมจำนวน 3 ท่าน ได้ผลสรุปความคิดเห็นต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.95 อยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การนำชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนได้ทันทีที่ผู้เรียนสงสัย
2. การนำชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา ไปฝึกทักษะการขับร้องด้วยตนเอง นักเรียนต้องเรียนรู้และผ่านการขับร้องที่สาธิตด้วยครูผู้สอนในช่วงเรียนก่อน
3. การใช้สื่อซีดีเพลง สำหรับนักเรียนที่อยู่หอพัก หรือไม่มีเครื่องเล่นแถบบันทึกเสียง ครูผู้สอนอาจจัดหาอุปกรณ์ให้ในขณะทำการทดลอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถาไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหาอื่นๆ หรือระดับชั้นอื่นๆ
2. ควรมีการกระตุ้นให้ผู้สอนสร้างและเผยแพร่ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงดับและเพลงเถา สำหรับนักเรียนอย่างต่อเนื่องกว้างขวาง
3. ควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนจัดทำสื่อการสอนนวัตกรรมทางการศึกษาในรูปแบบอื่นๆ ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ถาวร วัฒนกุล. (2548). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบประสานห้าแนวคิด (CIPPA Model) กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ทิตนา แชมมณี. (2550). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธกร ยิ้มโสภ. (2553). รายงานการใช้ชุดฝึกทักษะการปฏิบัติทำรำเพลงแม่บทใหญ่ รายวิชานาฏศิลป์ไทย (ละคร) 2 รหัสวิชา ศ 32204 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยาลัยนาฏศิลป์ชลบุรี.
- นิคม ทาแดง. (2545). เทคโนโลยีการศึกษาเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดและประเมินผล. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- พรรณวดี ปามุทา. (2551). รายงานผลการพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ โดยใช้ชุดฝึกทักษะนาฏศิลป์ เรื่อง ระเบียบร่างกาย นมัสการพระพุทธบาท สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. มมท.
- พรทิพา แก้วนาง. (2552). รายงานผลการศึกษาการพัฒนาการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้แบบฝึกชุดฝึกทักษะ. [Online]. Available : <http://www.bmasmartschool.com>. [2554, ธันวาคม 22].
- ราชนิทร์ เรืองรอบ. (2552). ศึกษาการพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทย โดยใช้วิธีทัศน์ เรื่อง การบรรเลงวงเครื่องสาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี) โรงเรียนแสงทองพืชมงคล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2. [Online]. Available : <http://www.kroobannok.com>. [2554, มีนาคม 12].
- เรวดี อวยพร. (2551). รายงานการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องระบำดับจาก โดยใช้ชุดฝึกทักษะของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สารนาฏศิลป์ โรงเรียนเทศบาลบ้านย่านยาว เทศบาลเมืองตะกั่วป่า จังหวัดพังงา. [Online]. Available : <http://www.kroobannok.com>. [2553, กุมภาพันธ์ 12].
- วัฒนาพร กระจับทุกซ์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัท แอล ที เพรส จำกัด.
- สุดารัตน์ ไผ่พงสาวงค์. (2543). การพัฒนาชุดกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบ CIPPA MODEL เรื่อง เส้นขนานและความคล้าย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.